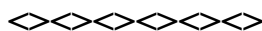

lettek valamely országban. **Amennyiben gazdasági, politikai vagy más okokból kerültél más országba, már nem vagy kisebbségi, hanem bevándorolt.**

- Igaz, hogy jóllehet az **örmények közül** is nagyon sokan cseréltek hazát s ott mégis kisebbségiek lettek. **De az ő történetükben elegendő nemzedék váltotta már föl egymást, hogy jogos igényük legyen a nemzetiségi státusra.**
- Itt szerintem különbséget kell tenni a mind történelmi, mind földrajzi szempontból mély gyökerekkel rendelkező **nemzeti kisebbség**, valamint a valamely országban csupán rövid múltú, ámbár közös nyelvet beszélő, ugyanazon hagyományokat, kultúrát őrző **etnikai csoportok** között. Ez utóbbiak nagy része úgyszólván még csak az első nemzedékhez tartozik.

Beszámoló az 1998 március 19-én tartott klubdélutánról

1998. március 19-én ünnepi klubest résztvevői voltunk a Magyarok Házában. Két éves születésnapját ünnepelte közösségünk, a Fővárosi Örmény Klub és egy éves születésnapját a klubhoz kapcsolódó Erdélyi Örmény Gyökerek Füzetek. Büszkék lehetünk a magyar anyanyelvű örmény származásúak közösségteremtő erejére és az általuk létrehozott, másokat is magával ragadó közösségre, amely most már több mint két éve rendszeresen igényli az együttlétet, az együvértartozás érzéséből fakadóan.

Klubdélutánunk ünnepi hangulatát fokozta a magyar forradalom és szabadságharc 150. évfordulójára való emlékezés is, amely a forradalom és szabadságharc örményszármazású hőseire való emlékezést is jelentette.

A klub első előadója a mindenki által nagyon szeretett és kedvelt professzor úr, dr. Magyar István Lénárd volt, aki ősi gyökereink kutatásával foglalkozó tanulmányok felhasználásával tartott előadást "A kaukázusi szavárd magyarok rejtélye" címmel. Nagyon sok, egyenlőre megválaszolhatatlan kétely és kérdés merült fel a magyarság kaukázusi átmeneti tartózkodásával, előfordulásával kapcsolatban és nem zárható ki a magyarságnak az örménységgel való - az általunk eddig ismertnél sokkal korábbi - kapcsolata sem.

A klub vendége: Lászlóffy Aladár kolozsvári örmény származású magyar költőnk és írónk (valamint műfordító és szerkesztő), friss Kossuth díjasunk, az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület tiszteletbeli tagja volt, aki lenyűgöző előadásával, közvetlenségével hódította meg közönségét, emlékezve a régmúltra, 1848-ra, valamint az alig-múltra, vázolván a jelent és a jövő feladatait.

Lászlóffy Aladár Tordán 1937-ben született, a kolozsvári Bolyai Egyetem magyar nyelv és irodalom szakán végzett. 1962-től közel 30 regénye, esszéje, verseskötete jelent meg. Munkásságáért a Román Tudományos Akadémia díjával, Graves díjjal, József Attila díjjal, Látó díjjal és 1998-ban Kossuth díjjal tüntették ki.

Gratulálunk közösségünk nevében a Kossuth díjhoz és köszönjük, hogy örmény gyökerű magyarságunk büszke lehet a közülünk származó, kimagasló géniuszra.

Ünnepi találkozásunkat A repülés a zuhanásban c. 1997-ben megjelent verseskötetnek dedikálásával örökítette meg sokunk számára maradandó módon.

Az 1848-49-es megemlékezés zenei aláfestését Liszt Ferenc az Aradi vértanúk emlékére írt Funérailles c. műve tette teljessé, mely a szomorú végjáték hangulatát idézte.

Az időnként megszólaló Lászlóffy versek biztatása azonban a reményt sugallták.

Lászlóffy Aladár
NYUGALOM

Azt a hangot, hogy semmi baj sincs,
az apám hangján hallgatom
boszorkányosan csendes hétfőn
s döngő boszorkányszombaton.

Fontos a gyermekálmok éjén
ébredéskor a hang-rokon,
hazát rajzol és házat épít
idején a nyugalom.

Holnemvolt idők sűrűjében,
hang-erdőben e hangos nyom
megmondta ki vagyok és merre
tartsak, mert kihez tartozom.

Az a tónus az én fülemből
nem tűnik el, mint telefon
készséges, egyetemes á-ja
figyelmeztet, hogy mondhatom.

Ha leterít majd az öregség,
akkor is süketen-vakon
mint bizalmat és biztatást még
töretlen továbbadhatom.

PROGRAMOK